

Abadia de Sant Josep de Clairval

Tardor de 2018

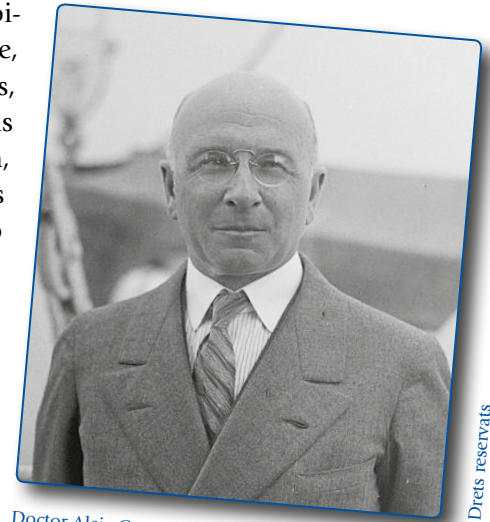
Estimats Amics,

JA ho sé prou que, per algunes persones, el fet de pensar en la possibilitat dels miracles, sembla una cosa passada de moda i impensable, escrivia el Dr. Olivieri, president de l'Oficina Mèdica de Lourdes, des de 1959 al 1971... : Quan algú parla amb aquesta gent de guaricions miraculoses, sempre tenen a punt una resposta: molts d'aquests fets, diuen, no han estat degudament estudiats o s'expliquen per tota mena de causes naturals... o bé es podran demostrar més endavant... Finalment, tot allò que és comú a totes aquestes explicacions, és un raonament fonamental amb el convenciment previ de que «el miracle, no pot existir». A tot això, jo puc respondre: sí, el miracle existeix.» Així ho reconeix també el famós Aleix Carrel: «les guaricions de Lourdes són un fet contra el qual no hi cap reclamació.»

Un dels miracles més coneguts i més antics de nostra Senyora de Lourdes va ser la curació de Pere de Rudder. El 16 de febrer de 1867, en Pere de Rudder treballava no gaire lluny de Jabbeke (Bèlgica). En veure dos nois tallant arbres prop del castell, va voler ajudar-los. Efectivament, un dels arbres havia caigut en un camp al costat dels habitatges i miraven de treure'l amb palanques. De sobte, l'arbre que havien aixecat cau, i el tronc aixafa la cama esquerra d'en Pere. El metge, que ha vingut ràpidament, constata la fractura de la tibia i del peroné; per mantenir els ossos trencats i afavorir-ne la seva soldadura, se li embolica la cama amb una bena de midó. Les setmanes següents són un calvari per al pobre home: una nafra gangrenada es va formar a la ferida que s'anava escampant als teixits del voltant. Passen dos mesos sense cap millora: el malalt de 44 anys d'edat, roman clavat al llit, sense esperances de curació. Els metges li aconsellen l'amputació, però ell s'hi nega.

«Què fas?»

Vuit anys després, l'any 1875, en Pere decideix anar al romiatge d'Oostakker. Allí s'ha construït una rèplica de la «Gruta de Lourdes», en honor a les aparicions de la Immaculada Mare de Déu a santa Bernadette. El 5 d'abril, el malalt va al castell de Jabbeke i confia al Vescomte la seva intenció: Vagi a Oostakker, li respon, prego per la seva curació. La jove núvia del Vescomte, per curiositat, vol veure la ferida. En Pere es treu les bandes i apareix una nafra gran com el palmell de la mà: les dues parts dels ossos trencats estan separades per una ferida supurant, i no hi ha la més lleugera aparença de cicatrització. En Pere pot fer girar el seu peu de manera que el taló es posi

Doctor Aleix Carrel

Drets reservats

davant i els dits al darrere. El 7 d'abril, recolzat en les seves croses i ajudat per la seva dona, el nostre ferit es posa en marxa. Arriba a Oostakker, i després d'un moment de descans, se'n va a beure una mica d'aigua i dona la volta a la cova dues vegades. Esgotat, se seu davant de la imatge de la Mare de Déu en una de les banquetes reservades als pelegrins. Implora el perdó dels seus pecats, i després demana a la Mare de Déu de Lourdes, la gràcia de poder tornar a treballar per poder mantenir la seva família. De cop i volta, se sent pertorbat, inquiet. Com en un somni, s'aixeca sense agafar les croses i passa a través de les files dels pelegrins per agenollar-se davant de l'estàtua. De sobte, pren consciència i s'exclama: «Els meus genolls! On sóc, Déu meu!» S'aixeca immediatament i eufòric, amb devoció, comença a donar voltes a la cova.

«Què passa?». «Què fas?», exclama la seva dona. Tots corren al voltant d'en Pere i l'omplen de preguntes. No hi ha cap dubte, pot mantenir-se dret i caminar; les dues cames responen amb facilitat i sense dolor. Gràcies, Mare de Déu de Lourdes!

Un metge examina la cama i descobreix que ja no està inflada com en uns moments abans. Va reprendre el seu volum normal i les bandes li van caure de seguida. La ferida estava cicatritzada i es podien veure els ossos units malgrat la distància que els separava; les dues cames són d'igual alçada. En agraïment per la seva curació, el beneficiat pel miracle tornarà quatre-centes vegades a la cova

durant els vint anys que li queden de vida. No sentirà mai més el dolor i podrà treballar com a jardiner fins la seva mort a l'edat de setanta-cinc anys (1898). Per garantir millor l'autenticitat de la curació, van exhumar les restes uns anys després de la seva mort, per veure els ossos de les seves cames. Fou manifestada la realitat objectiva de la lesió i de la soldadura. Varen fer un motlle d'aquests ossos per exposar-lo a l'Oficina Mèdica de Lourdes. El 1908, el bisbe de Bruges va dir que no hi cabia cap dubte per poder proclamar que la curació d'en Pere de Rudder va ser un miracle atribuït a una intervenció de Déu, mitjançant la Verge de Lourdes.

Un llarg procediment

La guarició d'en Pere de Rudder va tenir lloc a Bèlgica, però bàsicament és a Lourdes on tenen lloc moltes curacions. L'any 2011, per exemple, quaranta-vuit casos de curacions van ser notificats a l'Oficina Mèdica de Lourdes, creada l'any 1884 i aleshores anomenada Oficina de Consultes. Els metges, creients o no, que hi treballen, verifiquen la realitat de cada curació explicada pels malalts, i estudien els casos per veure si tenen unes característiques especials que no puguin ser explicades per la ciència mèdica. Al final de les proves realitzades per l'equip mèdic, si dos terços dels metges pensen que si s'ha produït una veritable curació, de manera inexplicable, científicament, el dossier s'envia a la instància mèdica superior, al Comitè Internacional de Lourdes, creat l'any 1947. Completament independent de l'Oficina Mèdica, aquesta Comissió que és a París, es reuneix un cop l'any. Inclou uns trenta membres triats de diferents associacions i són nomenats pel bisbe de Tarbes-Lourdes. La majoria de les disciplines mèdiques estan representades per professors agregats o directors de serveis d'hospitals universitaris de diverses nacionalitats. Cada cas és confiat a un membre de la Comissió, en relació amb la seva competència sobre la malaltia en qüestió. Seguidament, es prepara un informe que serà comentat per tots els altres membres. Al final d'aquest procediment, que dura uns quants anys, podran respondre a la pregunta següent: Afirmatiu o negatiu? La curació constatada, constitueix un fenomen contrari a les observacions i previsions de l'experiència mèdica i científicament inexplicable. Si dos terços dels membres del Comitè responen positivament, el dossier s'envia al bisbe de la diòcesi d'on és originària la persona curada. Llavors serà la decisió del bisbe que considerarà la conveniència de declarar si la guarició ha estat miraculosa o no. Per això, començarà per constituir un Comitè que portarà a terme una nova investigació sobre la curació i les seves circumstàncies, especialment en l'àmbit espiritual. Finalment, prendrà la decisió de reconèixer o no, oficialment, la curació com a miracle.

Des de les aparicions de Lourdes, seixanta-set curacions han estat reconegudes miraculoses (dues han estat

reconegudes inexplicables pel Comitè Internacional de Lourdes, a la tardor del 2011). No obstant això, el nombre real de curacions completes i autèntiques, és molt més gran. «Entre els molts pacients curats a Lourdes anualment, resalta Mn. Laurentin, moltes persones prefereixen l'anonimat, per discreció. Conec diversos casos d'aquest tipus. Entre els que es declaren guarits, molts no posseeixen els elements suficients per formar un dossier que certifiqui la malaltia i les seves característiques. Entre els que tenen el dossier, molts casos no són acceptats perquè hi manca alguna cosa o perquè l'evidència és insuficient en qualsevol punt...» (*Lourdes, Història autèntica de les aparicions*, Lethielleux 1961-1964 París). L'any 1993, el president de l'Oficina Mèdica afirmava que de les 6000 declaracions de curació comptades per les autoritats mèdiques de Lourdes des de les aparicions, uns 2000 casos poden ser considerats com a guaricions extraordinàries.

Aigua potable

Aquests fets varen donar lloc a moltes preguntes i varen portar a buscar les causes naturals que podrien explicar-los. Es va qüestionar sobre les propietats físiques i químiques de l'aigua de la cova. Es van fer moltes anàlisis. El 7 d'agost de 1858, un professor de química de la Facultat de Ciències de Toulouse va concloure així la seva anàlisi: «L'aigua de la gruta de Lourdes té una composició que pot considerar-se com la de la majoria de les aigües de les muntanyes, en un sòl ric en roca calcària. Aquesta aigua no porta cap substància activa capaç de donar propietats terapèutiques remarcables. És aigua potable» (Cf. Henri Lasserre, *Notre-Dame de Lourdes*, 1880). Altres anàlisis, posteriorment, van donar resultats similars.

De vegades, hom intenta explicar les curacions de Lourdes per fenòmens psíquics. Però cal assenyalar que la gran diversitat de malalties guarides (tuberculosi, esclerosi múltiple, mal de Pott, càncers...) exclou la possibilitat d'un agent terapèutic natural físic o mental. A més, entre els metges que examinen els casos proposats i en particular, aquells del Comitè Internacional, hi ha especialistes en psiquiatria, plenament qualificats.

El Dr. Aleix Carrel (1873-1944), professor d'Anatomia a la Facultat de Lyon, també es va enfrontar amb els miracles de Lourdes. Un dia de 1903, amb l'ocasió d'ajudar un amic, l'agnòstic Carrel acompanya a Lourdes un tren de malalts. Té cura d'una persona jove, més morta que viva, la Maria Bailly, afectada de peritonitis tuberculosa en fase terminal. En una conversa amb un col·lega, que li parlava del cas d'una monja que després de beure aigua de sobte es trobà curada, Carrel murmura: «Un cas interessant d'autosuggestió. Una multitud, en oració, fa sorgir una mena de fluid que actua amb gran vigor sobre el sistema nerviós, però això falla quan es tracta d'afeccions orgàniques.» L'altre metge intenta desenganyar-lo però

l'Aleix no es deixa convèncer: «Segueixo essent escèptic. Ningú va fer un treball científic. Hauria calgut que la malalta hagués estat examinada per un metge competent, immediatament abans de la seva recuperació. El miracle és absurd, això és evident. Ara bé, si el miracle es trobés en condicions molt concretes havent-ne fet un estudi seriós, llavors caldria admetre'l... Cap argument podrà lluitar contra la realitat d'un fet... He vingut aquí sense cap altre propòsit que el de ser un bon instrument enregistrador... És clar, si sota els meus ulls una ferida vingués a tancar-se, em convertiria en un creient fanàtic o em tornaria boig» i després va continuar: «També hi ha aquesta noia, la Maria Bailly... Em temo que no se'n sortirà. Si es curés, seria realment un miracle. M'ho creuria tot i em faria monjo.»

Les tres de la tarda

La Maria Bailly demana que la posin a la piscina. El Dr. Carrel pensa que aquest bany la matarà, però no pot resistir-se a la voluntat de la pacient. Van arribar a la piscina però la pacient no es posa a l'aigua; només li fan uns massatges amb una loció al ventre, inflat per la malaltia i llavors la porten a la cova. El Doctor l'acompanya. En Carrel murmura: «Ah!, com m'agradaria creure com aquests desgraciats, que no ets només una bona font, creada pels nostres cervells, Mare de Déu... Cura doncs aquesta noia que ha patit massa. Deixa-la viure una mica i permet-me creure.» De sobte, sota els seus ulls, la moribunda reprèn vida: la fesomia agafa color, les pulsacions troben la seva normalitat, el ventre extraordinàriament inflat disminueix de volum, poc a poc. Amb la seva ploma, Carrel anota l'hora exacta del fet, en el puny de la seva màniga: 14h40. A les 15h00, la curació total és un fet veritable. «Etic curada!», va dir la Maria Bailly. Carrel va escriure: «va passar allò que era impossible. Va ser la cosa més inesperada: El miracle s'havia produït.»

Durant la tarda, en Carrel reflexiona sobre el cas i va veient els detalls. Uns altres dos metges afegeixen llurs conclusions a la d'ell. Després se'n va a preguntar-li a la guarida: «Què faràs ara? -Me n'aniré amb les religioses de Sant Vicenç de Paül i tindrè cura dels malalts.» Alhora que content però pertorbat per aquesta aventura, en Carrel, vaga pels carrers durant la nit. Entra a la basílica, se seu al costat d'un vell camperol i, amb el cap entre les mans, fa aquesta oració: «Dolça Mare de Déu que ajudes els deseparats que venen a tu amb confiança, mira'm. Jo crec en tu. Has volgut respondre al meu dubte amb un miracle impressionant. No m'ho acabo de creure, i encara dubto. Però el meu desig més gran i el propòsit més elevat de totes les aspiracions, em duen a creure.»

No obstant, aquest gest no és pas la conversió. Encara que els miracles, fins i tot degudament constatats, demostrin que és lògic de creure, l'acte de fe és un do sobrenatural que demana l'exercici de la llibertat humana. A

l'Aleix Carrel li costarà anys per arribar a la plenitud de la fe. Va tornar a Lyon, va exposar els fets en un article, tal com els havia viscut, sense treure'n cap conclusió. Santa Edith Stein descriu un estat de l'ànima semblant al d'en Carrel en aquell moment de la seva vida: «Puc, escriu la santa, desitjar fervorosament la fe religiosa sense que per això em sigui donada. Suposem que un ateu convençut, durant una experiència religiosa, senti l'existència de Déu, no es pot escapar de la qüestió de la fe, però no hi entrarà. S'aferrarà a la seva visió científica del món, que després d'una experiència com aquesta, hauria d'haver esclatat.»

«Que el desert floreixi»

L'agost de 1909, l'Aleix Carrel és un altre cop a Lourdes. En els exàmens a l'Oficina de Constatacions, es prepara per fotografiar dues fístules de l'articulació coxa-femoral d'una pacient, quan, sota els seus ulls, es tanquen en un instant. Però aquesta nova curació de la qual és un testimoni directe, no serà encara l'ocasió per tornar a la fe. La seva investigació mèdica li va valer l'any 1912 el Premi Nobel de Medicina; és el «pare» de diverses tècniques mèdiques modernes que donen l'oportunitat de poder fer moltes reflexions sobre l'home. Carrel s'adonà que la ciència experimental no és suficient per dir-ho tot sobre l'home perquè no pot arribar a la seva ànima, a la part espiritual. L'any 1935 va publicar la seva obra mestra: "L'home, aquest desconegut". L'estiu de 1937, es va trobar amb Dom Aleix Presse, fundador de l'Abadia cistercenca de Boquen (Bretanya). L'amistat d'aquest home de Déu l'ajudarà en el seu retorn a la fe. Ara, Carrel comprèn que la seva carrera científica només es va concentrar en «la superfície de la vida». El 3 de novembre de l'any 1938 escriu en el seu diari: «Senyor, la meua vida ha estat un desert, perquè no t'he conegut. Fes que, malgrat la tardor, el desert floreixi! Que cada minut dels dies que em queden per viure, estigui dedicat a Vos!» I, en un article sobre l'oració, el 1940, escriurà: «Aquest Déu tant accessible per qui sap estimar, s'amaga en aquell que només sap cavil·lar.»

L'Aleix Carrel va morir el 5 de novembre de 1944, després de rebre els darrers sacraments. Dom Presse va escriure: «Alguns afirmen que no era catòlic (al final de la vida). Però jo encara puc escoltar-lo dir-me amb força: «Vull creure i crec tot allò que l'Església Catòlica vol que creguem i no experimento cap dificultat en fer-ho, perquè no hi trobo cap oposició real amb les dades de la ciència. Queda confirmat que la ciència i la fe no estan renyides. Poden conuiu harmoniosament.»

Els miracles que Déu realitza a través de la intercessió dels Sants estan destinats a donar suport a la fe, la qual és necessària per tenir accés a la vida eterna. El motiu de la fe no és el fet que les veritats revelades es mostrin amb evidència, i comprensibles davant la nostra raó natural. Creiem a causa de l'autoritat de Déu que quan ell mateix

revela, no pot ni enganyar-se ni enganyar-nos. No obstant això, perquè l'homenatge de la nostra fe sigui coherent amb la raó, Déu acompanya les il·luminacions interiors de l'esperit amb proves externes de la seva revelació. És així que els miracles de Crist i dels Sants, les profecies, la difusió i la santedat de l'Església, la seva fertilitat i estabilitat, són signes de la certesa de la revelació, adaptats a la intel·ligència de tots: són motius de credibilitat i mostren que l'acte de fe no és un moviment cec de l'esperit (Cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 156).

Lourdes, a més dels miracles físics que hi tenen lloc, és un punt on es produeixen moltes curacions espirituals (conversions, retorn a la pràctica religiosa, pacificacions interiors...). Un teòleg marià comentava: «A Lourdes venen milers de persones que no pensen en demanar la curació corporal; venen no per veure o perquè han vist miracles, sinó per la seva renovació espiritual. Encara que no hi hagués cap miracle exterior, els pelegrins continuarien venint, perquè continuarien els miracles interiors de la conversió dels cors que són de molta més importància!» (C. Balic, o.f.m., *Un doble problema d'actualitat: miracles i cures de Lourdes*, 1960). Joan Pere Bely, la seixantasisena persona, la curació de la qual va ser reconeguda com a miraculosa l'any 1999, declarà que va sentir pau i alegria espiritual en acabar de rebre la Unció dels malalts. La curació física es va produir més tard. Tots els afavorits per miracles de Lourdes han vist les seves vides transformades físicament, però també espiritualment.

«Veni a rentar-vos...»

El missatge enviat per la Mare de Déu a Santa Bernadette és en primer lloc, un missatge de curació interior, és a dir, de conversió i de pregària. Amb ocasió de la seva visita a Lourdes, el 14 d'agost de 1983, el Papa Joan Pau II feia seu el missatge de la Mare de Déu: «Diguem-ho clarament, el nostre món necessita conversió... Avui dia, el sentit del pecat gairebé ha desaparegut

perquè s'ha perdut el concepte de Déu. Hom ha pensat construir un humanisme ateu, i la fe només apareix com l'originalitat d'alguns, sense lligam necessari per a la salvació. Les consciències s'enfosqueixen, com en el temps del primer pecat, i hom no sap distingir entre el bé i el mal... És difícil convèncer el món de la misèria del seu propi pecat i de la salvació que Déu no deixa mai d'oferir... No obstant això, la Mare de Déu sense pecat, ens recorda aquí a Lourdes aquesta necessitat fonamental; ens diu com a la Bernadette: pregueu pels pecadors, veniu a rentar-vos, a purificar-vos, a refer la vostra vida... Si Maria representa l'enemiga de Satanàs, el contrari del pecat, aquí a Lourdes és l'amiga dels pecadors, com Crist, el Sant de Déu, qui menjava i vivia en mig d'ells. Es tracta d'una bona nova que es reitera en aquest món d'avui, a cadascun de nosaltres: És possible, és beneficiós i vital trobar el camí cap a Déu... De fet, és com si aquí (a Lourdes), el respecte humà i totes les reticències – que massa sovint bloquegen la conversió i l'expressió religiosa – fossin superades amb naturalitat. Aquí, preguem i ens encanta pregar, ens agrada reconciliar-nos amb Déu, ens agrada adorar l'Eucaristia; és un lloc d'honor per als pobres i malalts; és un lloc excepcional de gràcies. Déu sigui beneït! »

L'endemà, 15 d'agost, el Papa sant, exhortava els fidels a mantenir la fe: «No deixeu que la indiferència religiosa substitueixi a la fe en el Fill de Déu viu, ni que el materialisme pràctic ofegui l'aspiració cap a Déu, per a la qual cosa esteu capacitats... Pregueu, vosaltres també, pregueu més... Preneu el temps de tenir cura de la vostra fe... No us modeieu sobre els costums superficials del món i, sobretot, no perdeu l'ànim, el vostre millor tresor... La vida a la manera de Crist és possible perquè l'Esperit Sant ens ha estat donat. No deixeu desamparades les noves generacions en la ignorància de Déu... Que la vostra família i el vostre entorn, reconegui la fermesa de les vostres conviccions en coherència amb la vostra vida. Doneu testimoni de l'esperança que és en vosaltres!»

Demanem a la humil Bernadette que ens ajudi a seguir aquestes orientacions de sant Joan Pau II que són les mateixes del Papa Francesc quan ens exhorta a no deixar-nos anar al immanentisme.

Dom Antoine Marie
o.s.b.

• Per rebre (gratuïtament) la Carta de l'Abadia de Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.

• Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.

• Ajuts:

Transferència bancària: IBAN (International Bank Account Number) : FR59 2004 1010 0405 6187 8A02 585.

BIC (Bank Identifier code) : PSSTFRPPDIJ, con título: Abbaye St Joseph de Clairval.

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Antoine Beauchef - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

E-mail : abbaye@clairval.com – <http://www.clairval.com/>